

har Lyst til at komme derhen og tale, kan jeg forsikre Dem, at De vil være velkommen.«

Mads Vestrup spurgte hende, hvem der plejede at føre Ordet i de Forsamlinger, og da hun nævnede en Række af Byens Præster, gav han et undvigende Svar.

»Ja, nu kan De jo tænke over det,« sagde Frk. Mohn, da de var kommen hen til Stoppestedet og ventede paa en Vogn. »Vi vil være glade ved at høre Dem, og jeg tror, De selv vil blive gladere ved at tale hos os end der, hvor vi nu kommer fra. Jeg har hørt, De skal have sagt eller skrevet, at De ved at tale her i Byen fulgte en Kaldelse fra Gud; og det har vakt lidt Forargelse, tror jeg. Men jeg er overbevist om, at De har Ret. Her er netop Brug for et Vidnesbyrd som Deres — ja, jeg kan sige, at vi har ventet paa Dem. Vi har endnu saa faa, der rigtig forstaar at tale den menige Mand til Hjertet. Men jeg mener rigtignok, at De har haft det Uheld at falde i de daarligst mulige Hænder, og det maa vel være sandt, hvad jeg forleden hørte sige i et Selskab — det var forresten i Bispegaarden — at De ikke har vidst, hvad Slags Blad »Femte Juni« er. De kunde ellers ikke lade Dem saa skammeligt misbruge af Folk som Enslev og Samuelson. Saa hævn-gerrig er De ikke, Pastor Vestrup! Det tror jeg ikke om Dem.«